

ת"פ 11989/11/16 - פרקליטות מחוז חיפה - פלילי נגד פלוני

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 11989-11-16 פרקליטות מחוז חיפה - פלוני
ת"פ 11703-11-16 מדינת ישראל נ' פלוני
תיק חיצוני: 1136/15

בפני	כבוד השופט יוסי טורס
מאשימה	פרקליטות מחוז חיפה - פלילי
נגד	
נאשם	פלוני

פסק דין

רקע והליכים קודמים

1. הנאשם הועמד לדין בשני התיקים שבכותרת בגין עבירות שביצע לכאורה כלפי שוטרים בימים 21.12.14 ו- 15.11.15. הנאשם כפר בעובדות שני כתבי האישום ועל כן נקבעו התיקים לשמיעת ראיות. בנוסף, היה תלוי ועומד נגד הנאשם כתב אישום נוסף שאף הוא נדון בפני (ת"פ 3939-07-17; להלן - "התיק המקביל"). בתיק המקביל שהה הנאשם במעצר עד תום ההליכים ואף הוא היה קבוע להוכחות.
2. ימים ספורים לפני מועד ההוכחות בתיק המקביל הודיע הסנגור כי מצבו הנפשי של הנאשם הורע ועל כן ביקש שתקבל בעניינו של הנאשם חוות דעת מטעם הפסיכיאטר המחוזי. נעתרתי לבקשה ולאור כך הוגשה חוות דעת פסיכיאטרית ממנה עלה כי הנאשם אינו כשיר לעמוד לדין וכי לא היה אחראי למעשיו בעת ביצוע העבירות בתיק המקביל.
3. בהתאם להסכמות הצדדים הוריתי בתיק המקביל על הפסקת ההליכים וכן ניתן בהסכמה צו אשפוז כפוי בהתאם להוראות סעיף 15(א) לחוק טיפול בחולי נפש, תשנ"א-1991 (להלן - "חוק טיפול בחולי נפש").
4. לאור כך, הוריתי על הקדמת מועד הדיון בשני התיקים מושא החלטה זו וביקשתי את עמדת המאשימה מדוע אין להפסיק את ההליכים אף בהם. המאשימה התנגדה למתן החלטה כלשהי בתיקים אלו וביקשה להמתין עד למועד בו קבועה ישיבת ההוכחות לצורך בחינת מצבו הנפשי של הנאשם. דחיתי בקשה זו. עם זאת, לאור כך שהמאשימה עמדה על כך שתוגש חוות דעת גם בתיקים אלו, הוריתי לפסיכיאטר המחוזי להגיש חוות דעת נוספת. כצפוי, נקבע

בחוות הדעת שוב כי הנאשם אינו כשיר לעמוד לדין והתבקש צו אשפוז (הערה: לא ביקשתי התייחסות למצבו של הנאשם בעת ביצוע העבירות בשל ריחוק הזמן ומצבו כיום). יצוין להשלמת התמונה כי בהסכמת הצדדים הוריתי ביום 10.1.18 על איחוד הדיון בשני התיקים שבכותרת שכן נושא הדיון בעניינם זהה כפי שיפורט להלן.

טיעוני הצדדים

5. לא הייתה מחלוקת בין הצדדים על כך שלאור מצבו הנפשי של הנאשם והאמור בחוות הדעת יש להפסיק את ההליכים בעניינו בהתאם לסעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי. המחלוקת בין הצדדים נסובה סביב השאלה האם יש להוציא צו טיפול כלשהו גם בתיקים אלו, הגם שהנאשם נתון תחת צו אשפוז בתיק המקביל, או שמא די בצו זה. (הערה: המונח "צו טיפול" עניינו שם כולל לצו אשפוז או צו טיפול מרפאתי וכך יכוננו שני הצווים השונים להלן אלא אם יהיה צורך לנקוב בשמו של צו ספציפי).
6. ב"כ המאשימה טען כי יש להוציא צו אשפוז בגין כל תיק בו הופסקו ההליכים והפנה לפסיקה התומכת בעמדתו. ביחס לאורכה של התקופה צוין כי יש להורות על התקופה המרבית שתחילתה מיום מתן הצו (החדש).
7. ב"כ הנאשם ציין כי תכליתו של צו אשפוז (כמו גם צו מרפאתי) היא טיפול בנאשם ומשכך כאשר תכלית זו מושגת באמצעות הצו הקיים בתיק המקביל, אין מקום להוצאת צו נוסף. הסנגור הדגיש את הפגיעה הנגרמת בשל צו אשפוז ואת העובדה שמדובר בכתבי אישום בגין עבירות משנת 2014 ו-2015 שהוגשו בשיהוי ניכר. לאור כך טען הסנגור כי זהו המקרה בו ראוי שבית המשפט יעשה שימוש בסמכותו להימנע מהוצאת צו כלשהו. לחלופין ביקש הסנגור שאם יוצא צו אזי שיהיה זה שלא לתקופה המרבית וכי מניינו יהיה מיום תחילת הצו בתיק המקביל. להשלמת התמונה יצוין כי אין מחלוקת בדבר קיומן של ראיות לכאורה בשני התיקים וזאת בהתאם לדרישה שבסעיף 15(א) לחוק טיפול בחולי נפש.

דין והכרעה

8. שתי שאלות עומדות אפוא להכרעה ולכל אחת שאלת משנה. **הראשונה**, האם יש מקום להוציא צו טיפול כלשהו וזאת בשים לב לעובדה שהנאשם נתון תחת צו אשפוז בתיק המקביל לתקופה מרבית בת שלוש שנים. ככל שהתשובה חיובית, יש להחליט מהו הצו הראוי, האם צו אשפוז או שמא ניתן להסתפק בצו מרפאתי. **השנייה**, ככל שיוצא צו כלשהו, יש להשיב מהי התקופה המרבית שיש לקבוע ביחס לצו ומהו מועד תחילתו.
9. כידוע, מקום בו נאשם נמצא בלתי כשיר לעמוד לדין, בין בשל מצב נפשי ובין בשל מצב קוגניטיבי, יש להפסיק את ההליכים המשפטיים נגדו בהתאם לאמור בסעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי. החלטה בדבר הפסקת הליכים נגד נאשם שאינו מסוגל לעמוד לדין מבטאת תפיסה של הגינות דיונית וזאת מתוך הכרה בחומרת הפגיעה שעלולה

להיגרם לו בשל קיומו של ההליך הפלילי. לאור כך נקבע כי "התפיסה המונחת בבסיס ההוראה היא כי אין זה ראוי לנהל הליכים פליליים כנגד מי שאינו מסוגל - בשל מצבו הנפשי או השכלי - להתגונן כראוי כנגד ההאשמות המיוחסות לו, להעריך את חומרתן, להבין את מצבו ולתקשר עם עורך-דין במטרה לקבל סיוע משפטי" (ע"פ 3230/05 ליסן גולה נ' מדינת ישראל (22.1.07)).

10. החלטה בדבר הפסקת הליכים מובילה לשאלה מהו הטיפול בו יש לחייב את הנאשם, אם בכלל. בהתאם לסעיף 15(א) לחוק טיפול בחולי נפש, כאשר מופסקים ההליכים רשאי בית המשפט להורות על אשפוז הכפוי של הנאשם או על חיובו בצו טיפול מרפאתי. הסעיף נוקט לשון "רשאי" ולכן בית המשפט מוסמך עקרונית להימנע מהוצאת צו כלשהו ואולם, דרך המלך היא הוצאת צו טיפול כלשהו מקום בו מופסקים ההליכים המשפטיים בעטיה של אי כשירות והימנעות מכך היא חריג השמור למקרים מיוחדים וחריגים. יצוין כי כאשר מדובר בנאשם שביצע את העבירה אך אינו נושא באחריות פלילית בשל מצבו הנפשי, קיימת חובה להוציא צו כלשהו אם הנאשם "עדיין חולה" (סעיף 15(ב) לחוק טיפול בחולי נפש; רע"פ 966/17 פלוני נ' מדינת ישראל (28.12.17), פסקה 7).

11. לאור כך שהחלטה בדבר הוצאת צו טיפול לאחר הפסקת הליכים ניתנת במנותק משאלת אשמו או חפותו של הנאשם, אין בה כל מרכיב עונשי. תכליתה היא להעניק לנאשם טיפול ולמנוע סיכון לנאשם ולחברה הנובע ממצבו הנפשי. עם זאת, בשל כך שמדובר בהחלטה פוגענית באופן מובהק הציב לאחרונה המחוקק תנאי בדבר קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה טרם שבית המשפט ישקול הוצאת צו טיפולי כלשהו בשל הפסקת הליכים (בין אשפוז ובין טיפול מרפאתי, ראו סעיף 15(א) לחוק).

12. נקודה חשובה נוספת בנושא היא שהחלטה בדבר הפסקת הליכים היא החלטה זמנית שכוחה מוגבל לתקופה בה הנאשם אינו כשיר לעמוד לדין. לאור כך, כאשר מצבו של הנאשם משתפר ושוב אין לומר שאינו מסוגל לעמוד לדין, רשאי היועץ המשפטי לממשלה להורות על העמדתו לדין בשנית (ראו סעיפים 21 ו-21א' לחוק טיפול בחולי נפש). עם זאת, בפרקטיקה מעטים המקרים בהם מועמדים שנית נאשמים לדין לאחר שההליכים בעניינם הופסקו ובפועל מדובר ברובם המכריע של המקרים בהחלטה סופית.

13. וכעת לגופו של עניין. השאלה אם קיומו של צו אשפוז בהליך אחר מצדיק להמנע מהוצאת צו טיפול בהליך נוסף נידונה בעבר והוכרעה על ידי בית המשפט המחוזי בחיפה במסגרת ע"פ 6375-06-10 מדינת ישראל נ' פלוני (4.1.11). במקרה זה קבע בית המשפט המחוזי כי:

"כל מקרה בו חולה נפש מואשם בעבירה וההליך נגדו מופסק מחמת מחלתו, עומד בפני עצמו לצורך השאלה אם יש להוציא, בעת הפסקתו, את הצו. תוקפו של צו זה, עומד גם הוא על רגליו שלו, במסגרת המידתיות הנדרשת כמתחייב מהעבירה והפרשה שהביאה להוצאתו, ומידת הסיכון לציבור הנשקפת מן החולה לאורה. אין כל מניעה כי אשפוזו של החולה יהא נסמך, בתקופה מסוימת, על כמה צווי אשפוז. כל אחד מהם יבוא לסיומו בבוא העת על פי הנתונים המתחייבים מן הפרשה שבגינה הוצא, ובכך אין למנוע את המשך האשפוז, בגין המקרה האחר המצדיק זאת.

גם הצורך במעקב שוטף, לאורך שנים, על ידי הוועדה הפסיכיאטרית לגבי החולה, מצבו, והמשך האשפוז ותנאיו, כל אלה מצדיקים כי הפרשות השונות לגבי החולה, שההליך הפלילי בקשר אליהן הופסק, יסתיימו בצווי אשפוז. לכל צו כזה יש חשיבות לגבי החלטת הוועדה, הצריכה לקבוע מהו העונש המרבי שהיה צפוי לחולה שנגדו הוצא הצו, לו היה מורשע בדין. לא מדובר על העונש המרבי בגין העבירה, אלא על העונש המרבי הצפוי לו, לאותו חולה, במצבו ובנסיבותיו. (ע"ש (תל-אביב יפו) 1219/08, מיום 5.4.09) עונש מרבי זה, במקרה הרגיל, כאשר ההליך מגיע לסיומו, לוקח בחשבון הרשעות קודמות. ובמקרה של חולה, עליו לקחת בחשבון צווים קודמים. לצווים אלה, נסיבותיהם והישנותם, השפעה ניכרת על אורכה של תקופת האשפוז הכפוי, וסיומו.

כל צו עומד, אפוא, בפני עצמו. כך לגבי מועד סיומו וכך גם באשר לאפשרות כי לכשיסתיים יחודש ההליך הפלילי כנגד החולה."

14. עמדה זו, לפיה ככלל כל הפסקת הליכים אמורה להוביל להוצאת צו כלשהו, מקובלת עלי בכל הכבוד (ראו בעניין זה החלטתי בנושא בת"פ 3195-08-14 **מדינת ישראל נ' פלונית** (1.12.14)). ראינו לעיל כי למרות שסעיף 15(א) לחוק טיפול בחולי נפש נוקט לשון "רשאי" דרך המלך היא הוצאת צו טיפול מקום בו מופסקים ההליכים המשפטיים בעטיה של אי כשירות לעמוד לדין. מסקנה זו אינה משתנה גם כאשר תלוי ועומד נגד הנאשם אותה עת צו טיפול אחר ונושא זה אמור לבוא לידי ביטוי באופן אחר כפי שיפורט בהמשך. הנימוקים למסקנתי זו הם אלו.

15. כפי שציין בית המשפט המחוזי בע"פ 6375-06-10 הנ"ל, ראוי שהוועדה הפסיכיאטרית תהא מודעת לכל העבירות בגינן מצוי הנאשם במסגרת צו טיפול. פסק דין זה ניתן טרם תיקון 8 לחוק טיפול בחולי נפש וכוחו של נימוק זה יפה כיום ביתר שאת וזאת לאור לשונו של סעיף 28 (ב2) לחוק שהוסף במסגרת תיקון 8 ואשר קובע כי לצורך בחינת האפשרות להורות על שחרור החולה מצו הטיפול, על הוועדה לשקול את מהות העבירות מושא הצו. ראו:

"בדיון לפי סעיף זה תשקול הוועדה בין השאר את השיקלים האלה: סיכויי שיקומו של החולה והתנאים לשיקום, ובכלל זה הטיפול הדרוש לשיקומו והסכות (פרוגנוזה) לגביו, נסיבות העבירה שבשלה ניתן צו האשפוז או הטיפול המרפאתי, עברו הפלילי של החולה ומשך הזמן שחלף מאז תחילת האשפוז או הטיפול המרפאתי"

16. הנה כי כן, בבואה לדון בשחרורו של נאשם מהצו התלוי ועומד נגדו, הוועדה אמורה לשקול בין שיקוליה את נסיבות העבירה בגינה הוצא הצו. הסנגור טען כי ניתן להביא לידיעת הוועדה את דבר קיומו של התיק הנוסף מבלי שיהא צורך להוציא צו נוסף רק לשם כך. אינני מקבל טענה זו. השאלה היא לא אם הוועדה תהיה מודעת לקיומו של כתב האישום הנוסף, אם לאו. השאלה הנכונה היא אם היא תהיה מוסמכת להביא בחשבון את נסיבות ביצועה של העבירה הנוספת לצורך בחינת שאלת האפשרות לסיים את ההליך הטיפולי. כאמור בסעיף 28(ב2) הנ"ל הוועדה מוסמכת להביא בחשבון את "נסיבות העבירה שבשלה ניתן צו האשפוז או הטיפול המרפאתי". אם לא ינתן צו גם בגין עבירה זו, לא תוכל הוועדה להביא נסיבות אלו בחשבון ויגרע מסמכויותיה האפשרות לשקול שיקול רלוונטי וחשוב.

דומה אפוא שדי בנימוק זה כדי לקבוע שאין להביא בחשבון את העובדה שממילא תלוי ועומד נגד הנאשם צו טיפול אחר, אלא הבחינה אמורה להיות לגופו של עניין ללא קשר לעובדה זו.

17. נימוק נוסף לצורך בצו טיפול בכל תיק ותיק עניינו אורכו של הצו. כידוע לאחר תיקונים מס' 8 ו-9 לחוק טיפול בחולי נפש, לא קובע בית המשפט את אורכו של צו הטיפול בו יהיה נתון בפועל הנאשם, אלא הוא קובע רק מהי התקופה המרבית בה ניתן יהיה להחזיק את הנאשם במסגרת הצו, שלאחריה תהא חובה לשחררו ללא קשר למצבו הרפואי (סעיף 15(ד1) לחוק וכן 15א(ג) לחוק). בהתאם לסעיף 15(ד1)(2) לחוק התקופה המרבית של צו הטיפול נגזרת מתקופת המאסר המרבית הקבועה בצד העבירה בגינה הועמד הנאשם לדין (בכפוף לסייגים שם). לאור כך, אם הנאשם נתון תחת צו שהוצא בגין עבירה שעונשה המרבי הוא למשל שנתיים מאסר ותלוי ועומד נגדו כתב אישום נוסף בגין עבירה שעונשה המרבי חמור יותר, ברי שאם לא יוצא צו נוסף, לא ניתן יהיה להביא עבירה נוספת זו בחשבון מבחינת אורכו המרבי של הצו. גם נימוק זה תומך בהוצאת צו נוסף חרף קיומו של צו אחר.

18. נימוק נוסף עניינו מניעת תקלה משפטית אפשרית במקרה בו הצו התלוי ועומד נגד הנאשם יבוטל מכל סיבה שהיא. כידוע, נאשם שנמצא לא כשיר לעמוד לדין, רשאי לבקש מבית המשפט לברר את אשמתו (סעיף 170 לחסד"פ) חרף העובדה שאינו כשיר לעמוד לדין. טול מצב בו הופסקו הליכים והוצא צו אשפוז. לאחר תקופה הנאשם מבקש (נניח במסגרת ערעור לרבות על ידי הארכת מועד) לברר את האשמה ולאחר בירור הוא מזוכה והצו מבוטל. אם לא הוצא צו כלשהו במסגרת התיק הנוסף (בשל הסתמכות על הצו האחר), ייווצר מצב שלא יהיה תלוי נגד הנאשם צו כלשהו והוא יהיה משוחרר לדרכו ללא כל מגבלה (וטיפול). אכן, מדובר בתרחיש בלתי שגרתי שהסיכויים להתממשותו נמוכים אך יש להביאו בחשבון במסגרת כלל השיקולים.

19. עוד ראיתי להפנות גם לנוסחו של סעיף 21 לחוק. כאמור לעיל, כאשר מצבו של הנאשם מוטב ניתן לחדש את ההליכים נגדו. ואולם, עיון בנוסחו של סעיף 21 לחוק מעלה כי לכאורה סמכות זו מותנית בכך שהוצא צו כלשהו נגד הנאשם (לכל הפחות צו מרפאתי). אמנם, השימוש בסמכות זו הוא נדיר ושמור לרוב לתיקים חמורים בלבד, ועדין במסגרת השיקולים אם להוציא צו נוסף, ראוי להביא בחשבון אף שיקול זה.

20. סיכומי של דבר, מכוח כלל הנימוקים שפורטו לעיל דעתי היא שאין להביא בחשבון לצורך השאלה אם להוציא צו טיפול כלשהו את העובדה שקיים צו אחר נגד הנאשם. ככל שבית המשפט סבור שאין צורך בצו כלשהו, הוא רשאי כמובן להימנע מכך (שהרי סעיף 15א(א) נוקט לשון "רשאי") ואולם העובדה שתלוי ועומד נגד הנאשם צו אחר, אינה רלוונטית לצורך מענה לשאלה זו.

אפנה כעת לבחון את השאלה אם קיימים נימוקים אחרים להימנע מהוצאת צו כלשהו ואם לא מהו הצו שיש להוציא.

מהות הצו, אורכה של התקופה ותחילת המניין

21. הסגור נימק בקשתו להימנע מהוצאת צו כלשהו בקיומו של צו אחר ובנימוק זה בלבד. ראינו לעיל כי שיקול זה אין

להביא בחשבון. אינני סבור שקיימים נימוקים משכנעים אחרים להימנע במקרה זה מהוצאת צו כלשהו. הנאשם מצוי בטיפול כבר כחודשיים והוא עדין מצוי במצב פסיכטי פעיל עם פגיעה בשיפוט ובבוחן המציאות. הוא סובל ממחשבות שווא של רדיפה הכוללות הזיות ושמיעת קולות. מצבו מצריך אפוא טיפול כפוי. הפסיכיאטר המחוזי סבור שיש ליתן נגדו צו אשפוז (נוסף). כידוע, "בית המשפט לא ייתן צו לטיפול מרפאתי אלא אם כן סבר שאין בכך כדי לסכן את שלום הציבור" (סעיף 15(ד) לחוק). כמו כן "האשפוז הכפוי הוא פרי של איזון בין המטרות המרכזיות המונחות ביסוד החוק: טיפול בנאשם חולה הנפש, מניעת סכנה (לעצמו ולציבור) וכל זאת תוך שמירה על זכויות האדם של הנאשם" (רע"פ 2060/97 וילנצ'יק נ' הפסיכיאטר המחוזי, פ"ד נב(1), 697). לאור כך נקבע לא אחת כי "גם במקרה שבו בית המשפט מגיע למסקנה כי נחוץ טיפול כפוי - יש לבחור בדרך הפוגענית פחות, ומכאן חשיבותה של ההבחנה בין אשפוז לבין טיפול מרפאתי" (רע"פ 966/17 פלוני נ' מדינת ישראל (28.12.17)).

22. הסנגור טען כי אלמלא היה הנאשם תחת צו אשפוז, אזי בשים לב למועד ביצוע העבירות ומידת המסוכנות הטמונה בנאשם, היה מקום לשקול מתן צו מרפאתי בלבד. בהליך המקביל נשקלה האפשרות להסתפק בצו מרפאתי, אך הפסיכיאטר המחוזי ציין כי הנאשם עדין חשדן ועוין כלפי הסובבים אותו, חסר תובנה למצבו, מכור לאלכוהול וחסר תמיכה משפחתית. שיקולים אלו הובילו להוצאת צו אשפוז (בהסכמה) ונקבע שלא ניתן להסתפק בצו מרפאתי. ואולם מדובר היה במקרה זה בעבירה שבוצעה לאחרונה בגינה היה הנאשם עצור, היינו שהייתה קיימת קביעה בדבר מסוכנות בעניינו באותו הליך.

23. שאלה נכבדה היא אם העבירות בתיקים מושא דיונו מצדיקות צו אשפוז דווקא או שמא ניתן להסתפק בעניין בצו מרפאתי. מדובר בעבירות שבוצעו בשנים 2014 ו- 2015. כתבי האישום בגין הוגשו לאחר שנתיים ושנה (בהתאמה). העבירות עניין אלימות במדרג שאינו גבוה נגד שוטרים.

24. לדעתי, לצורך השאלה אם ניתן להסתפק בצו מרפאתי על פני צו אשפוז, אין להתעלם מהעובדה שהעבירות בגין מוצא הצו בוצעו לפני תקופה ארוכה ואף כתב האישום בגין הוגש לאחר תקופה משמעותית. אכן, העובדה שמצבו הנפשי של הנאשם הורע ברבות השנים (ולכן הוא בלתי כשיר כיום לעמוד לדין) עשויה להוסיף למסוכנות הטמונה בו (ראו בהשוואה בש"פ 5422/13 מדינת ישראל נ' ישיוס אבבה (12.8.13)). לאור כך, חלוף הזמן אינו שיקול בלעדי לעבר הימנעות מצו אשפוז דווקא, ואולם הוא שיקול בעל משקל. לעניין זה אפנה לשיקולים שיש לשקול עת בוחנים את השאלה אם מי שנמצא בלתי אחראי למעשיו בשל מחלת נפש הוא "עדיין חולה" כמשמעות הביטוי בסעיף 15(ב) לחוק טיפול בחולי נפש (שאחרת אין סמכות להוציא בעניינו צו כלשהו). בית המשפט העליון התייחס לאחרונה לשאלה זו וציין כי "הגדרתו של הנאשם כ"עדיין חולה", לצורך החלטה על כפיית טיפול, תלויה בנסיבות העניין ובמאפייני הרמיסיה. לצורך זה, על בית המשפט להביא בחשבון, בין היתר, את טיב המחלה; עצמת הסימפטומים; תנודתיות הסימפטומים של המחלה בעבר; אשפוזים וטיפולים קודמים; נטייה להפסקת טיפול יזומה של הנאשם; הסביבה המשפחתית-חברתית בה נמצא הנאשם ועד כמה מדובר בסביבה תומכת המאפשרת פיקוח על הנאשם; חומרת העבירה ונסיבותיה; התקופה שחלפה מאז ביצוע העבירה; תקופת הרמיסיה" (רע"פ 966/17 פלוני נ' מדינת ישראל (28.12.17)).

הנה כי כן, אם ביחס למי שנמצא שביצע את העבירה, יש להתחשב לצורך השאלה אם יאושפז אם לאו (או אם יסתפקו

בעניינו בצו מרפאתי) בין היתר במהות העבירה ובזמן שחלף מאז ביצועה, קל וחומר ביחס למי שטרם נקבע שביצע את העבירה (אלא רק נקבע שקיימות ראיות לכאורה). נמצא אפוא שמהות העבירות ומועד ביצוען הן נסיבות רלוונטיות לצורך השאלה אם ראוי להסתפק בצו מרפאתי.

25. וחזרה לענייננו. התכלית הטיפולית מושגת במלואה במקרה זה בשל קיומו של הצו בתיק המקביל. ברי שהנאשם לא יקבל טיפול כפול אם יוצא צו נוסף כלשהו. אין אפוא תכלית טיפולית עצמאית לצו (כלשהו) בתיק זה כל עוד קיים הצו בתיק המקביל. כפי שצוין לעיל, הצורך בצו נוסף אינו בשל שיקולים טיפוליים אלא הוא נובע משיקולים אחרים שפורטו בהרחבה לעיל.

26. שקלתי לכן אם ניתן בנתונים אלו להסתפק בצו מרפאתי וסברתי כי בהתאם לעקרון המידתיות והצורך לבחון אמצעי פוגעני פחות, ניתן להסתפק במקרה זה בצו מרפאתי ואין הכרח בצו אשפוז דווקא. מבחינה טיפולית אין הצדקה בצו אשפוז שכן תכלית זו מושגת ממילא באמצעות הצו האחר. מבחינה המסוכנות, לדעתי בשים לב למהות העבירות ומועד ביצוען, הרי שחרף מצבו הנפשי של הנאשם, ניתן להסתפק בנסיבות העניין הכלולות בצו מרפאתי. לא התעלמתי מהתרחיש שצינתי לעיל בדבר אפשרות שצו האשפוז יבוטל. אינני סבור שתרחיש זה מצדיק "ללכת על בטוח" ולהוציא צו אשפוז נוסף בשל כך בלבד. כאמור, סבירותו של תרחיש זה אינה גבוהה ובמכלול הנסיבות אין הצדקה להוצאת צו אשפוז נוסף בשים לב לפגיעה שהוא עשוי להסב לנאשם כפי שיפורט בהמשך.

27. ודוק; אינני סבור שיש סתירה כלשהי בין שני הצווים, היינו שדעתי היא שמתן צו מרפאתי כעת אינו גורע מתוקפו של צו האשפוז בתיק המקביל. במובן מסוים ניתן להקביל מצב זה למי שמצוי במאסר ומשחרר לחלופת מעצר בבית הסוהר בתיק אחר בו נדרש מעצרו (ראו בהשוואה בש"פ 8344/17 **מדינת ישראל נ' פלוני** (5.11.17)). אכן, ניתן לומר שכל עוד הנאשם נתון תחת צו אשפוז אין משמעות מעשית לצו המרפאתי ואולם מסקנה זו יפה גם אם יוצא צו אשפוז נוסף, שהרי כפי שצוין לעיל הנאשם לא יקבל טיפול "כפול" אם יוצא כעת צו אשפוז נוסף. המשמעות המעשית היחידה בהוצאת צו מרפאתי כעת עניינה בשיקולי הוועדה בהתאם לסעיף 28(ב) לחוק. כך אם הוועדה תמצא בעוד תקופת זמן לשחרר את הנאשם מצו האשפוז בו הוא נתון, לא יהיה בצו המרפאתי המוצא כעת בגין תיקים אלו למנוע את שחרורו מצו האשפוז, אלא הוא יעבור למסגרת צו מרפאתי בכל התיקים יחדיו. בכך באה לידי ביטוי המידתיות שבהסתפקות בצו מרפאתי בתיק זה. יש בכך להבהיר כי בית המשפט סבור שכל שמצבו של הנאשם יוטב ולא תהא עוד לדעת הוועדה הפסיכיאטרית הצדקה להמשך אשפוז בגין התיק המקביל, אזי לא יהיה בתיקים אלו למנוע את שחרורו מהצו האחר והעברתו לצו מרפאתי בגין מכלול התיקים.

28. ביחס לתקופה המרבית הרי שלא ראיתי הצדקה לחרוג מהתקופה המרבית ולא התקיימו לדעתי תנאי סעיף 15(ד1)(א2) המאפשרים מטעמים מיוחדים שיירשמו לחרוג מתקופה זו.

29. לאור התוצאה אליה הגעתי, אינני רואה צורך לדון בשאלה האם יש לקבוע את תחילת הצו מיום תחילת הצו בתיק המקביל, שכן ממילא מדובר בצווים בעלי מידת פגיעה שונה. גם מבחינה מהותית אין משמעות רבה לכך בשל כך שהצו הקודם תחילתו לפני כחודשיים בלבד.

30. לאור כך אני קובע כדלקמן:

- א. בהתאם להסכמת הצדדים והאמור בחוות הדעת אני מפסיק את ההליכים בשני התיקים שבכותרת בהתאם לסעיף 170 לחסד"פ.
- ב. הסנגור הסכים לקיומן של ראיות לכאורה בשני התיקים בהתאם לסעיף 15(א1) לחוק טיפול בחולי נפש ומשכך אני מורה על הוצאת **צו טיפול מרפאתי בשני התיקים שבכותרת**. ודוק: מדובר בצו אחד המתייחס לשני כתבי האישום שבכותרת.
- ג. בהתאם לעבירות שיוחסו לנאשם בכתבי האישום התקופה המרבית בהתאם לסעיף 15(ד1)(1) לחוק היא שלוש שנים שמניינה מהיום.

המזכירות תעביר לחתימתי נוסח צו וכן תמציא החלטתי לפסיכיאטר המחוזי.

ניתן היום, כ"ז טבת תשע"ח, 14 ינואר 2018, במעמד הצדדים.